

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

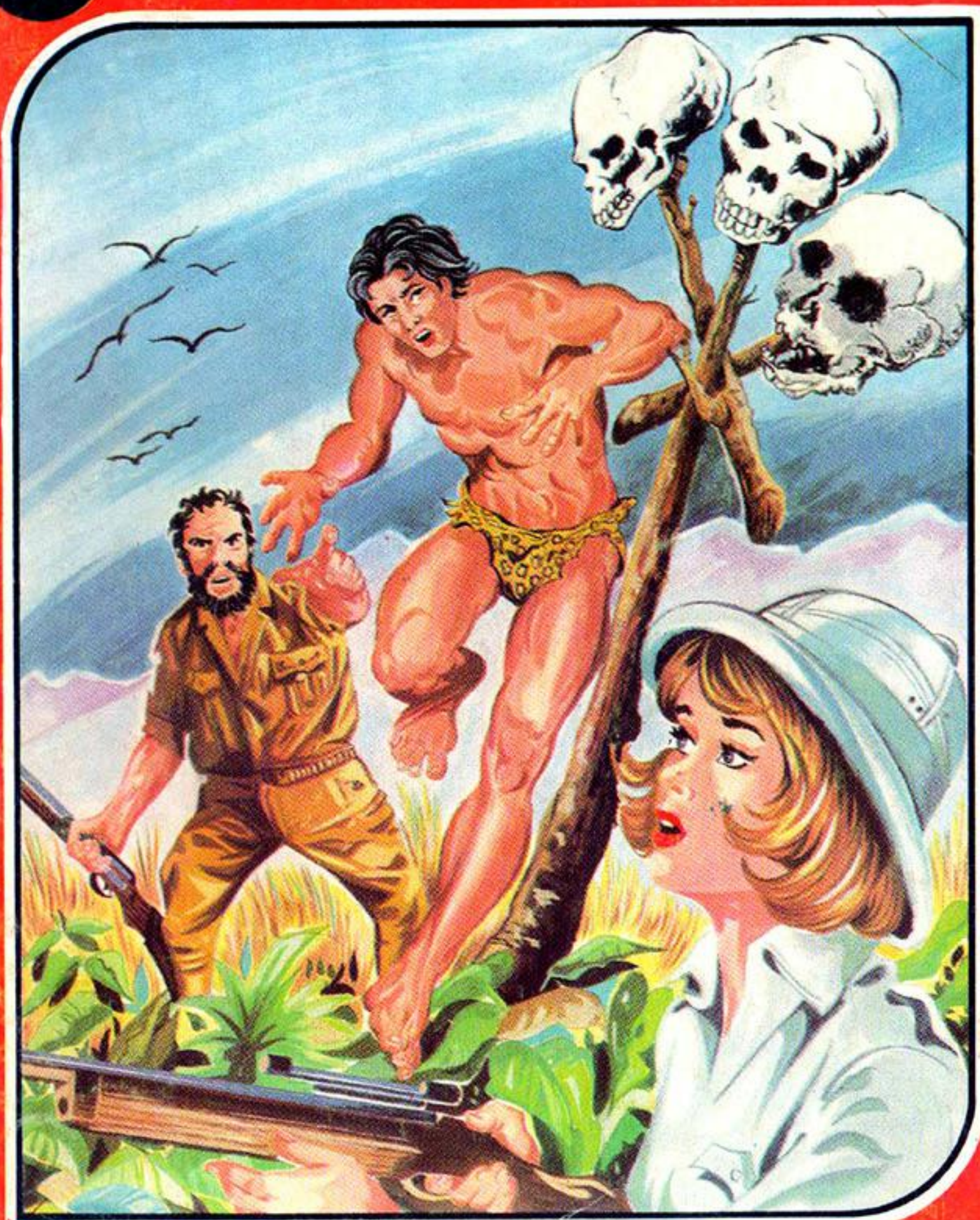
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

1

12 ΔΡΧ

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Τό Ταμπού της Φρίνης

« Α Σ Τ Ε Ρ Ι Α Σ »

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ

ΤΗΛ. 34 71 503 - 34 55 276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ № 1
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

COPYRIGHT, (C), Έκδοτικές Έπιχειρήσεις «ΑΣΤΕΡΙΑΣ»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε., ATHENS, GREECE.
για όλο τον κόσμο.

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
ξανά κοντά σας,
οί θρυλικοί
ΓΚΑΟΥΡ καί **ΤΑΡΖΑΝ**

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη,
πού τό καθένα θά περιέχει
κι από μία αὐτοτελή περιπέτεια

Μήν ξεχνᾶτε:
Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

— Ββββ... βββββ... βββββ.

Είναι μιά φεγγαρόλουστη, καλοκαιριάτικη νύχτα, ύγρή κι αφόρητα ζεστή.

Ο Ταρζάν, ξαπλωμένος στα ξερά χορτάρια της σπηλιάς του, κοιμάται βαθιά.

Η απέραντη Ζούγκλα, μέ την παρθενική κι άγρια όμορφιά της, φαίνεται βυθισμένη κι αυτή σ' ένα γλυκό κι ήσυχον ύπνο.

Από νωρίς, ο άγέρας χυμούσε σάν πληγωμένο λιοντάρι και ξεριζωνε γιγαντόσωμα δέντρα. Τώρα, κι εκείνος έχει αποκοιμηθεί. Ούτε ένα τρυφερό φυλλαράκι δέν κουνιέται απ' την ανάσα του. Κι όμως, κάτω απ' την πυκνή κι ήσυχη βλάστηση, άμέτρητα πεινασμένα θηριά κι άγρίμια, παραμο-

νεύουν κρυμμένα έδω κι εκεί. Είναι έτοιμα νά παίξουν τό αίώνιο κι άκατάλυτο δράμα της ζωής τους. Τό δράμα του άλληλοσπαραγμού.

— Ββββ... βββββ... βββββ...

Ο Ταρζάν ξυπνά κι άνασηκώνεται άνήσυχος. Άκούει τόν παράξενο θόρυβο. Τά μάτια του άνοίγουν διάπλατα.

— Τί νά 'ναι αυτό, πάλι; άναρωτιέται.

Χωρίς νά χάσει στιγμή πετιέτ' όρθός. Βγαίνει μ' ένα πήδημα απ' τή σπηλιά.

Τώρα, μέ σηκωμένο κεφάλι, ψάχνει τόν ούρανό.

Η περίεργη βουή όσο πάει και πλησιάζει. "Όσο περνούν οι στιγμές, άκούγεται πιό καθαρά.

Στό φώς του φεγγαριού, τά

μάτια του ὄρχοντα τῆς Ζούγκλας καταφέρνουν τέλος νά ξεχωρίσουν κάτι. Εἶναι ἓνα ἐλικόπτερο.

Πετὰ ὀργά πάνω ἀπ' τίς κορφές τῶν πανύψηλων δέντρων.

Μοιάζει μέ τεράστιο ὄρνιο πού χαμηλώνει, ἔτοιμο νά πέσει σάν κευρανός πάνω σ' ἀνύποπτο θύμα.

Ὅμως, νά! Ξαφνικά, ἐκεῖ ψηλά πού βρίσκεται, στέκεται σχεδόν ἀκίνητο. Τό μουγκρητό του ἀλλάζει τόνο, ἀλλά συνεχίζεται.

Ἐχει σταθεῖ πάνω ἀπ' τήν ὄχθη μιᾶς μεγάλης λίμνης.

Ἐνας ἄντρας καί μιὰ γυναίκα κατεβαίνουν ἀπ' τό ἐλικόπτερο.

Τῆς λίμνης πού βρίσκεται κάπου ἐκεῖ κοντά.

Ὁ Ταρζάν κρύβεται πίσω ἀπό ἓνα χοντρό κορμό δέντρου. Παρακολουθεῖ.

Ἀπ' τό χαλύβδινο πουλί ξεφεύγουν δύο χοντρά καί μακριά σχοινιά. Εἶναι γεμάτα κόμπους. Οἱ δύο τους ἄκρες ἔχουν δεθεῖ γερά πάνω στό σκάφος. Οἱ ἄλλες δύο ἄκρες, πέφτοντας, φτάνουν γρήγορα κάτω στή γῆ.

Σχεδόν ἀμέσως, ξεφεύγουν ἀπ' τό σκάφος τοῦ ἐλικόπτερου δύο σιλουέτες — ἓνας ἄντρας καί μιὰ γυναίκα. Πιασμένοι καθένας ἀπ' τό δικό του σχοινί, ἀλλάζουν χέρια καί γλιστροῦν ὀργά πρὸς τό κάτω.

— Ποιοί νά 'ναι; Τί νά ζητοῦν ἐδῶ; συλλογιέται ἀνήσυχος ὁ ὄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἀπό ἐνστικτο, φέρνει τό δεξιό χέρι στή λαβή τοῦ μαχαιριοῦ. Τά μάτια του βρίσκονται πάντα καρφωμένα στίς δύο μαῦρες σκιές πού κατεβαίνουν.

Ὁ ἄντρας γλιστράει μέ πῖο γρήγορο ρυθμό ἀπ' τή γυναίκα. Ἔτσι, ἐκείνη βρίσκεται τρία - τέσσερα μέτρα πῖο ψηλά ἀπ' αὐτόν.

Τά τεντωμένα σχοινιά πού κατεβαίνουν, δέν ἀπέχουν μεταξύ τους οὔτ' ἓνα μέτρο. Βρίσκονται πλάι πλάι.

Ξαφνικά, κάτι τραγικό γίνεται.

Ὁ Ταρζάν βλέπει σέ μία στιγμή τή σιλουέτα τῆς γυναίκας νά κρατιέται μόνο μέ τό 'να χέρι...

"Υστερα ν' ἀπλώνει τ' ἄλλο της χέρι στό σχοινί πού κρέμεται ὁ σύντροφός της.

Δέν περνοῦν λίγα δευτερόλεπτα, καί τό σχοινί αὐτό κόβεται...

Ὁ ἄντρας, βγάζοντας μία σπαραχτική φωνή, ἀρχίζει νά πέφτει στό κενό. Ἐνῶ ἡ γυναίκα ἐξακολουθεῖ νά κατεβαίνει...

"Ετσι, σέ λίγο, τά πόδια της πατοῦν στό χῶμα. Τά χέρια της ἀφήνουν λεύτερο τό σχοινί μέ τούς κόμπους.

Ἀπ' τό ἐλικόπτερο τώρα ξεφεύγει ἓνα μεγάλο κιβώτιο. Εἶναι δεμένο στά σχοινιά μιᾶς τεράστιας, ἄσπρης ὀμπρέλας.

Ὁ Ταρζάν τό βλέπει νά κατεβαίνει ἀργά...

Δέν ἔχει ἀκόμα φτάσει κάτω. Ὁ θόρυβος πού κάνει τώρα τό ἐλικόπτερο, γίνεται ἀλλιώτικος. Τό σκάφος ἀρχίζει νά κινεῖται.

Σέ λίγο, δέ φοίνεται πιά. Ἡ βουή του μόλις ἀκούγεται.

Ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας τρέχει μ' ἀγωνία πρὸς τό μέρος πού ἔπεσε ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος.

Στά ἥσυχά νερά τῆς λίμνης, ἀκούει τόν παφλασμό πού κάνουν τά χέρια καί τά πόδια του.

Στάθηκε τυχερός καί πέ-

φτοντας δέ βρέθηκε στό χῶμα. Θά γινόταν χίλια κομμάτια. Τώρα, κολυμπάει γιά νά σωθεῖ... Λίγο ἀκόμα καί φτάνει στήν ὄχθη. Ὁ Ταρζάν περιμένει νά τόν τραβήξει ἔξω.

Δυό - τρεῖς ὀργιές μονάχα χωρίζουν τώρα τόν ἄγνωστο ἀπ' τή στεριά.

Ξαφνικά, ὁ Ταρζάν βγάζει μία τρομερή κραυγή. Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα, βρίσκεται μέσα στή λίμνη.

Τό ἐμπειρο μάτι του βλέπει μία ἀλλόκοτη κίνηση νεροῦ πίσω ἀπ' τόν ἄγνωστο.

"Ενας τεράστιος κροκόδειλος, μ' ἀνοιχτό στόμα, ἔρχε-

Λίγο ἀκόμα καί φτάνει. Ὁ Ταρζάν περιμένει νά τόν τραβήξει ἔξω.

ται ὑπουλα, κάτω ἀπ' τό νερό, ν' ἀρπάξει τόν ἄνθρωπο πού κολυμπάει.

Σέ μιά στιγμή προφταίνει νά δαγκώσει τήν ἄκρη τοῦ ποδαριοῦ του.

Ὁ Ταρζάν δέ χάνει στιγμή. Σφίγγει τό μαχαίρι του καί κάνει μιά γρήγορη βουτιά... Φτάνει κοντά στό θηρίο.

Γιά λίγες στιγμές τά νερά ἀναταράζονται κι ἀφρίζουν.

Ὁ ἀτρόμητος νέος ἔχει πιαστεί καί παλεύει μέ τόν κροκόδειλο.

Τέλος, καταφέρνει νά τόν χτυπήσει μέ τό μαχαίρι ἀπό κάτω, στήν εὐαίσθητη κοιλιά του.

Τό τέρας σπαρταράει καί χτυπιέται μέ λύσσα.

Ὁ Ταρζάν βρίσκει τώρα τήν εὐκαιρία νά ξεφύγει. Φτάνει τόν ἄγνωστο καί τραβώντας τόν βγάζει γρήγορα στήν ὄχθη. Βλέπει πώς εἶναι μισολιπόθυμος.

Τόν σηκώνει γρήγορα στά χέρια του καί τρέχοντας φτάνει καί τόν ἀποθέτει στή σπηλιά του.

Τρίβει δυό γυαλιστερές πέτρες κι ἀνάβει ξερὰ φύλλα. Οἱ φλόγες τους φωτίζουν τό ἐσωτερικό τοῦ πρωτόγονου παλατιοῦ του.

Ὁ Ταρζάν ρίχνει μιά προσεχτική ματιά στόν ἄγνωστο. Εἶναι ἓνας ἄντρας ὡς τριάντα χρόνων, μέ ὠραία, ἀρρενωπά

Ὁ ἀτρόμητος νέος ἔχει πιαστεί καί παλεύει μέ τόν κροκόδειλο.

χαρακτηριστικά. Φοράει κυνηγετικό κουστούμι.

— Ποιός εἶσαι, τόν ρωτάει, καί τί ζητᾷς στή Ζούγκλα;

Ἐκεῖνος τ' ἀποκρίνεται:

— Εἶμαι Ἀμερικανός... Μὲ λένε Στέφαν... Ἐνα ἐλικόπτερο μ' ἔφερε ἐδῶ, μαζί μέ τή Ζίν, τή μνηστή μου. Τό σχοινί, καθώς κατέβαινα, κόπηκε... Πέφτοντας, βρέθηκα στό νερό... Ἐνας κροκόδειλος μέ εἶδε... Χύθηκε νά μέ φάει. Μπόρεσε νά δαγκώσει λίγο τήν ἄκρη τῆς μπότας μου... Ὡστόσο, πρόφτασες ἐσύ, Ταρζάν, καί μ' ἔσωσες... Σ' εὐγνωμονῶ...

— Μὲ ξέρεις λοιπόν;

— Καί ποιός δέ σέ ξέρει! Στήν Ἀμερική κυκλοφοροῦν ἑκατομμύρια φωτογραφίες σου.

— Καί τί ἤρθες νά κάνεις ἐδῶ; Μήπως γιά νά κυνηγήσεις ἄγρια θηρία;

— Ὁχι... Ἦρθα γιά κάτι ἄλλο, πιο σοβαρό καί πιο δύσκο-

λο. Θέλω νά φτάσω στό ιερό Ταμπού τῶν Μάρβα, μιᾶς φυλῆς ἀνθρωποφάγων. Ἐπεσα ἐδῶ στήν περιοχή σου γιά νά σέ βρῶ καί νά σέ παρακαλέσω νά μᾶς βοηθήσεις. Εἶσαι ὁ μόνος πού ξέρει τά μυστικά τῆς Ζούγκλας. Στό Ταμπού τῶν Μάρβα βρίσκονται πάνω σέ πασσάλους οἱ νεκροκεφαλές τῶν ἐξερευνητῶν Γούρμαν, Ρόζνελ καί Νταχάμ. Πρίν πενήντα χρόνια ἔπесαν στά χέρια τῶν ἀνθρωποφάγων. Μά ὁλ' αὐτά, θά στά ἐξηγήσω ἀργότερα. Τώρα πρέπει νά ψάξουμε ἀμέσως νά βροῦμε τή Ζίν. Μπορεῖ νά τῆς ἔχει συμ-

βεῖ κανένα κακό.

— Θά φροντίσω ἐγώ γι' αὐτό, τ' ἀποκρίνεται ὁ Ταρζάν. Μείνε στή σπηλιά ἡσυχας. Σέ λίγο ἡ μνηστή σου θά εἶναι ἐδῶ.

ΤΟ ΦΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Μέ γρήγορο βῆμα ὁ Ταρζάν προχωρεῖ πρὸς τήν ὄχθη τῆς λίμνης.

— Βοήθεια! Βοήθεισα!

Σπαραχτικές γυναικεῖες φωνές ἀκούγονται ξαφνικά μπροστά του.

Εἶναι ἡ Ζίν.

Τρέχοντας ὁ Ταρζάν φτά-

10) Ταρζάν φτάνει τρέχοντας. Ἐνας τεράστιος λύθωνας ἔχει τυλίχτει γύρω στό κορμί τῆς νέας.

νει κοντά της. "Ένας τεράστιος πύθωνας έχει τυλιχτεί γύρω στο κορμί της νέας.

Με μιά γρήγορη κίνηση τραβάει τό μαχαίρι του. Κόβει πέρα για πέρα τό κεφάλι του φιδιού. 'Η Ζίν έχει σωθεί. Μά τό σώμα του φιδιού, πού σπαράζει, έξακολουθεί νά τή σφίγγει άφόρητα. Με μεγάλη δεξιοτεχνία ό Ταρζάν καταφέρνει ν' άπαλλάξει τή νέα άπ' τό θανατερό άγκάλιασμά του. "Υστερα τή σηκώνει στά χέρια καί, τρέχοντας σχεδόν, προχωρεί νά φτάσει στή σπηλιά του.

Μά στό δρόμο, άλλη τρομε-

Προσπαθεί νά βυθίσει τό μαχαίρι του στήν κοιλιά του λιονταριού.

ρή περιπέτεια τόν περιμένει.

"Ένα μεγαλόσωμο, πεινασμένο λιοντάρι, φτασμένο ως εκεί από άλλη περιοχή, χυμάρει πάνω του. Θέλει νά τούς κατασπαράξει.

Ζάν. Δέν άργούν νά τόν ξαναφέρουν στίς αισθήσεις του. 'Ο βασιλιάς τής Ζούγκλας συνέρχεται. Μαθαίνοντας όμως πώς

'Ο Ταρζάν αφήνει τή νέα, κι άρχίζει άμέσως μιά υπεράνθρωπη πάλη μέ τό έξαγριωμένο θηρίο.

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας προσπαθεί νά βυθίσει τό μαχαίρι του στό λαιμό, ή στήν κοιλιά του λιονταριού. Δέν τό καταφέρνει όμως.

'Απ' τίς δαγκωματιές του θηρίου έχει χάσει τίς δυνάμεις του. Βρίσκεται σ' άπελπιστική κατάσταση.

Τό αίμα τρέχει άφθονο άπ' τίς πληγές του. Νιώθει σιγά-σιγά νά χάνει τίς αισθήσεις του. Τό λιοντάρι είναι έτοιμο νά τόν κατασπαράξει.

Πρώτη φορά ό Ταρζάν βρίσκεται σέ τόσο δύσκολη θέση.

Ξαφνικά, ένας πυροβολισμός ακούγεται.

Χτυπημένο στό κεφάλι τό λιοντάρι, σπαρταράει γιά λίγο, μουγκρίζοντας άπαίσια. Τέλος, σωριάζεται κάτω καί μένει άκίνητο.

'Ο Ταρζάν, σέ μιά τελευταία προσπάθεια άνασηκώνεται λίγο. 'Ανοίγει διάπλατα τό στόμα του καί βγάζει τήν πα-

ράξενη, τρομερή κραυγή του:
— Άοοο!... Άααόοο!

Έξαντλημένος ύστερα απ' τό αίμα πού 'χει χάσει, γέρνει τό κεφάλι του. Πέφτει αναίσθητος πάνω στο ζεστό ακόμα κορμί του σκοτωμένου λιονταριού.

Δέν περνούν λίγα δευτερόλεπτα καί πρώτη ή Βάτ, ή τετραπέρατη μαϊμουδίτσα κι άχώριστη συντρόφισσα του βασιλιά της Ζούγκλας, άκούει τήν πρόσκληση. Φτάνει τρέχοντας στο μέρος πού βρίσκεται ο αναίσθητος Ταρζάν.

Μά τόν νομίζει νεκρό. Τόν άγκαλιάζει τότε κι αρχίζει νά κλαίει, στριγγλίζοντας σπαραχτικά.

Γρήγορα, όμως, τά μάτια της Βάτ πέφτουν πάνω στη Ζίν. Ή νέα κρατάει ακόμα στά χέρια της τό περιστροφο πού σκότωσε τό λιοντάρι.

Ή μαϊμού φαντάζεται πώς εκείνη χτύπησε καί τόν Ταρζάν.

Άκράτητη καί μέ λύσσα, χύνεται πάνω στη νέα. Μέ δόντια καί νύχια ζητάει νά τή σπαράξει.

Ή Ζίν ούρλιάζει απ' τούς πόνους καί τόν τρόμο. Οί φωνές της φτάνουν ως τή σπηλιά του Ταρζάν. Ο Στέφαν τίς άκούει καί τρέχοντας σαν τρελός, φτάνει κοντά της. Βλέπει τή Βάτ νά παλεύει μέ τήν άρραβωνιαστικιά του.

Πυροβολεί τήν έξαγριωμέ-

Άκράτητη, γεμάτη λύσσα, ή Βάτ χύνεται πάνω στη νέα.

νη μαϊμού καί σώζει τή νέα. Τήν ίδια στιγμή, βαρύ ποδοβολητό άκούγεται. Σέ λίγο, καταφτάνει τρέχοντας κι ο Σόμ. Είναι ο αγαπημένος καί πιστός έλέφαντας του Ταρζάν. Σηκώνει μέ τήν προβοσκίδα του τόν αναίσθητο γίγαντα. Όσο μπορεί πιο γρήγορα, τόν φέρνει στη σπηλιά του. Πίσω απ' τόν έλέφαντα τρέχουν άλαφιασμένοι ο Στέφαν κι ή Ζίν. Φτάνουν κι αυτοί στη σπηλιά. Περιποιούνται πρόχειρα τίς πληγές του Ταρ-ό Στέφαν σκότωσε τήν πολυαγαπημένη του Βάτ, γίνεται έξω φρενών. Σηκώνει τό μα-

χαίρι του μέ λύσσα, νά τόν χτυπήσει.

Μά δέν προφταίνει.

Τήν ίδια στιγμή, πονεμένο στρίγγλισμα ἀκούγεται. Τραυματισμένη ἡ Βάτ μπαίνει στή σπηλιά του. Τό πρόσωπο τοῦ Ταρζάν λάμπει ἀπό χαρά πού τή βλέπει ζωντανή.

Ἀπό μιά κρύπτη τῆς σπηλιάς του, βγάζει ἓνα ὄστροκο. Μέσα σ' αὐτό βρίσκεται ἓνα θαυματουργό βότανο. Καί νεκρούς μπορεῖ ν' ἀναστήσει.

Βάζει ἀπ' αὐτό πρῶτα στήν πληγή τῆς Βάτ. Ὑστερα, στίς πληγές τῆς Ζίν. Τελος καί στίς δικές του.

Ἔτσι, ὅλοι νιώθουν, σέ λίγο, κάπως καλύτερα.

Ὁ Ταρζάν ρωτάει τώρα τοὺς ξένους του :

— Ποιός ἀπό σᾶς χτύπησε τό πεινασμένο λιοντάρι πού λίγο ἔλλειψε νά μέ κατασπαράξει;

— Ἡ Ζίν, ἀποκρίνεται ὁ Στέφαν.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, πλημμυρισμένος ἀπό εὐγνωμοσύνη, τῆς λέει :

— Σ' εὐχαριστῶ. Μά τό Θεό μου, θά κάνω ὅ,τι μπορέσω γιά νά σέ βοηθήσω καί νά σέ προστατέψω ὅσο θά βρῆσαι ἐδῶ.

Ἡ Ζίν τόν εὐχαριστεῖ συγκινημένη. Σέ λίγο, ὅμως, σηκώνεται καί λέει στοὺς δύο ἄντρες :

— Νιώθω μιά στενοχώρια

στήν καρδιά μου. Εἶναι ἀπ' τίς ἀγωνίες πού πέρασα. Πρέπει νά πάρω λίγο ἀέρα.

Καί βηματίζοντας ἀργά, βγαίνει ἀπό τ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς.

ΕΝΑ ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Γρήγορα ὁ Ταρζάν μετανιώνει γιά τόν ὄρκο πού ἔχε κάνει νά βοηθήσει καί νά προστατέψει τή Ζίν. Κι αὐτό, γιατί θυμᾶται πῶς λίγο πρίν κοπεῖ τό σχοινί πού κατέβαινε ἀπ' τό ἐλικόπτερο ὁ Στέφαν, εἶδε τό χέρι τῆς νέας ν' ἀπλώνεται πρὸς αὐτό. Σίγουρα γιά νά τό κόψει.

Νιώθει τώρα μεγάλη στενοχώρια πού ὁ ὄρκος τόν ὑποχρεώνει νά βοηθήσει καί νά προστατέψει μιά δολοφόνισσα. Μά τοῦ εἶναι ὀδύνη νά κάνει ἀλλιῶς. Ὅχι μόνο γιατί ὀρκίστηκε, μά γιατί στή γυναίκα αὐτή χρωστάει ἀκόμα καί τή ζωή του.

Ὁ Ταρζάν βρίσκεται σέ πολύ δύσκολη θέση.

— Φίλε μου, λέει στό Στέφαν. Νομίζω πῶς ἡ Ζίν ἔκοψε τό σχοινί πού κρεμόσουν... Τήν εἶδα μέ τά μάτια μου.

Στήν ἀρχή, ὁ νέος μένει σάν νά τόν χτύπησε κεραυνός.

Γρήγορα ὅμως συνέρχεται καί ξεσπάει σ' ἀκράτητα γέλια :

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!... Ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου

μ' αγαπάει περισσότερο κι απ' τή ζωή της... Χά, χά, χά!...

— Αὐτή ἡ σκέψη μέ βασανίζει, προσθέτει ὁ Ταρζάν. Μακάρι νά γελιέμαι... Πᾶμε ἔξω νά συναντήσουμε τή Ζίν. Ἴσως μᾶς ἐξηγήσει τό μυστήριο...

— Πᾶμε, ἀποκρίνεται ὁ Στέφαν.

Κι οἱ δύο ἄντρες βγαίνουν ἀπ' τή σπηλιά γιά νά συναντήσουν τή νέα.

Μά ἡ Ζίν δέ βρίσκεται πουθενά. Ἐχει ἐξαφανιστεῖ.

Στό μεταξύ, ἀρχίζει νά ξημερώνει.

Ὁ Ταρζάν κι ὁ Στέφαν γυρίζουν ἐδῶ κι ἐκεῖ ἀλαφισμέ-

νοι, ψάχνοντας γιά τή νέα.

Ἰαφνικά, βλέπουν μπροστά τους ἓνα μεγάλο κιβώτιο. Εἶναι ἐκεῖνο πού εἶχε πέσει μέ τ' ἀλεξίπτωτο ἀπ' τό ἐλικόπτερο.

— Τό εἶχα ξεχάσει, λέει ὁ Στέφαν. Μέσα σ' αὐτό τό κιβώτιο βρίσκονταν ὅλα τά ἐφόδιά μας.

Δέν προφταίνει ὅμως νά τελειώσει τά λόγια του. Ἰαφνικά, τά μάτια του σκοτεινιάζουν. Τό πρόσωπο του παίρνει ἐκφραση τρόμου.

— Τό κιβώτιο εἶναι παραβιασμένο, ψιθυρίζει.

Ὁ Ταρζάν κοιτάζει κι αὐτός τ' ἀνοιχτό κιβώτιο. Μουρμου-

Ὁ Σάμ, ὁ πιστός ἐλέφαντας, σηκώνει μέ τήν προδοσίδα του τόν ἀναίσθητο Ταρζάν.

ρίζει σάν νά μιλάει μέ τόν ἐ-
αυτό του :

— Ποιός τό παραβίασε;
Κανένας ἄλλος ἄνθρωπος δέ
βρίσκεται σ' ὁλόκληρη τήν πε-
ριοχή.

Ὑστερα σηκώνει τό κεφά-
λι, ἀνοίγει τό στόμα καί βγά-
ζει τή δυνατή καί χαρακτηρι-
στική του κραυγή.

Σέ λίγες στιγμές φτάνει ὁ
Σόμ, ὁ πιστός του ἐλέφαντας.
Σηκώνει μέ τήν προβοσκίδα
τό κιβώτιο καί τό φέρνει στή
σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Νευρικά ὁ Στέφαν ἀρχίζει
νά βγάζει τά τρόφιμα, τά ροῦ-
χα κι ὅ,τι ἄλλο βρίσκεται μέ-

σα σ' αὐτό.

Ξαφνικά, φωνάζει σάν τρε-
λός :

— Τό σχεδιάγραμμα!... Πού
εἶναι τό σχεδιάγραμμα πού θά
μᾶς ὁδηγήσει νά φτάσουμε
στό Ταμπού; Κάποιος ἔκλεψε
τό σχεδιάγραμμα!...

Ὁ Ταρζάν εἶναι σχεδόν βέ-
βαιος τώρα γιά τήν ἐνοχή τῆς
Ζίν. Λέει στό Στέφαν :

— Ἡ ἐξαφάνιση τῆς ἀρρα-
βωνιαστικιάς σου κι ἡ κλοπή
τοῦ χαρτιοῦ, εἶναι φανερό πώς
ἔχουν κάποια σχέση, μεταξύ
τους...

— Ὁχι, ὄχι, φωνάζει ὁ Στέ-
φαν. Ἡ Ζίν μ' ἀγαπάει... Εἰ-

Που εἶναι τό σχεδιάγραμμα πού θά μᾶς ὁδηγήσει στό Ταμπού;
Κάποιος τό ἔκλεψε!

ναι αδύνατο νά θέλει τό κακό μου.

— Ίσως νά είναι κι έτσι, τ' αποκρίνεται ό Ταρζάν.

Κι ύστερ' από λίγο προσθέτει :

— Ήθελα νά μάθω πώς βρέθηκε στά χέρια σου τό σχεδιάγραμμα αυτό...

— Θα σοῦ τά πῶ ὅλα ἀπ' τήν ἀρχή, μουρμουρίζει ό Στέφαν.

Κι ἀρχίζει τή διήγησή του :

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΖΗΤΙΑΝΟΥ

— Μέ τή Ζίν γνωριζόμαστε ἀπό καιρό... Μά πρίν από ἓνα χρόνο ἀγαπηθήκαμε... Κι οἱ δύο εἴμασταν νέοι τολμηροί, πού διψούσαμε νά κάνουμε μεγάλα κι ἐπικίνδυνα ταξίδια στή Ζούγκλα. Φτωχοί ὅμως κι οἱ δύο, δέν εἶχαμε τά μέσα νά πραγματοποιήσουμε τά νεανικά μας ὄνειρα. Ἐγώ εἶχα ἓναν πολύ καλό καί πλούσιο παιδικό μου φίλο, τόν Μάρκο. Μά ἦταν πολύ τσιγκούνης καί ποτέ δέ θά δεχόταν νά χρηματοδοτήσει ἓνα τόσο πολυδάπανο ταξίδι μας...

Κάποτε, ὅμως, τά πράγματα ἄλλαξαν... Κάποια νύχτα, γυρίζοντας ἀργά στό σπίτι μου, βρίσκω σ' ἓνα δρόμο ἀναισθητό ἓνα ἄθλιο καί δυστυχισμένο γεροντάκι. Φοροῦσε κουρελιασμένα ρούχα καί μόνο κόκαλα καί πετσί ἀποτελοῦσαν τό κορμί του... Λυπή-

θηκα τόν ἄμοιρο γέροντα, τόν σήκωσα στά χέρια καί τόν ἔφερα στό δωμάτιό μου. Ἐκεῖ ἔκανα τά πάντα γιά νά τόν συνεφέρω καί νά τοῦ σώσω τή ζωή. Μά τίποτα δέν μπόρεσα νά καταφέρω... Ἀπό στιγμή σέ στιγμή, ό γέροντας χειροτέρευε...

Ὡσπου μιά νύχτα, ἄρχισε νά ξεψυχάει. Τότε μοῦ ἔκανε νόημα νά σκύψω στό προσκεφάλι του καί σιγά - σιγά μοῦ ψιθύρισε: «Θέλω νά σοῦ δείξω τήν εὐγνωμοσύνη μου γιά ὅσα καλά μοῦ ἔκανες... Γι' αὐτό θά σοῦ χαρίσω κάτι πού θά σέ κάνει πλούσιο κι εὐτυχισμένο». Ὑστερα, μέ φωνή κάπως πιό σταθερή, ό ἐτοιμοθάνατος γέροντας συνέχισε :

«Πρίν πενήντα χρόνια, ἤμουν κι ἐγώ ἓνα παλικάρι σάν καί ἄένα. Γεμάτος ζωή καί νιάτα... Τ' ὄνειρο τῆς ζωῆς μου ἦταν νά κυνηγήσω ἄγρια θηρία. Ἐτσι, τυχαία κάποτε γνωρίστηκα μέ τούς τρεῖς

Θέλω νά σοῦ δείξω τήν εὐγνωμοσύνη μου γιά ὅσα καλά μοῦ ἔκανες.

μεγάλους μας εξερευνητές. Τόν Γούρμαν, τόν Ρόζνελ και τόν Νταχάμ. Θά 'φευγαν 'κείνο τόν καιρό γιά μιά δύσκολη εξερευνητική αποστολή, στά βάθη τῆς Ζούγκλας. Τούς παρακάλεσα νά μέ πάρουν μαζί τους καί δέχτηκαν πρόθυμα. "Ετσι, φτάσαμε στή Ζούγκλα κι ἀρχίσαμε τίς ἐπικίνδυνες εξερευνήσεις μας. Κάποτε, ὅμως, οἱ τρεῖς σοφοί κι ἐγώ, βρεθήκαμε τυχαῖα στήν ὄχθη μιᾶς ἐξωτικῆς λίμνης. Ἡ ὄχθη αὐτή δέν ἦταν στρωμένη μέ βότσαλα, μά μέ ἀμέτρητα μικρά καί μεγάλα ἀκοτέργαστα διαμάντια. Οἱ σοφοί ἔκαναν τότε τό σχεδιάγραμμα τοῦ μέρους αὐτοῦ γιά νά μπορέσουν νά ξαναγυρίσουν μέ τ' ἀνάλογα μέσα καί νά πάρουν τόν ἀτίμητο θησαυρό. Ἀλίμονο, ὅμως... Σταθήκαμε ἄτυχοι... Καί πρίν προλάβουμε νά φύγουμε ἀπό κεῖ, πέσαμε στά χέρια τῶν ἀνθρωποφάγων. Μόνον ἐγώ, πού ἔτυχε νά κρατῶ καί τό σχεδιάγραμμα, κατάφερα νά ξεφύγω καί νά σωθῶ. Τούς ἄλλους τρεῖς, οἱ κανίβαλοι τοὺς ἔψησαν καί τοὺς ἔφαγαν. Ὑστερα κάρφωσαν τά κρανία τους πάνω σέ τρεῖς πασσάλους καί τ' ἄφησαν στήν ὄχθη. "Εφτιαξαν ἔτσι ἓνα μακάβριο Ταμπού, γιά νά δείχνει πῶς τό μέρος αὐτό ἦταν ἱερό καί κανένας ξένος δέν εἶχε τό δικαίωμα νά τό

"Εφτιαξαν ἓνα μακάβριο Ταμπού, γιά νά δείχνει πῶς τό μέρος ἦταν ἱερό.

πατήσει.

Μόνος τότε ἐγώ, κατάφερα, ὕστερα ἀπό χίλιες δυό περιπέτειες καί περιπλανήσεις, νά ξαναγυρίσω στή χώρα μου. Μά τά νεῦρα μου εἶχαν κλονιστεῖ ἀπ' τοὺς τρομεροὺς κινδύνους πού πέρασα. "Ετσι, ἔδινά σ' ὅλους τήν ἐντύπωση τρελοῦ. Κανένας δέ θέλησε ποτέ νά πιστέψει σ' ὅσα ἔλεγα γιά τοὺς ἀτίμητους θησαυρούς πού μποροῦσα ν' ἀποκτήσω, χάρις στό σχεδιάγραμμα πού βρισκόταν στά χέρια μου. Γέρασα λοιπόν, φτωχός καί δυστυχισμένος. Μά τώρα πού θά πεθά-

νω, νά ξηλώσεις τό σακάκι μου. Πίσω στή ράχη θά βρεῖς τό σχεδιάγραμμα. Μ' αὐτό θά μπορέσεις νά πᾶς στή Ζούγκλα καί ν' ἀποκτήσεις τόν ἀτίμητο θησαυρό».

Αὐτά μοῦ εἶπε τό καλό γεροντάκι καί ξεψύχησε. Πῆρα τότε τό σχέδιο στά χέρια καί τ' ὄνειρο τῆς ζωῆς μου ἦταν νά φτάσω σ' αὐτήν ἐδῶ τήν περιοχή καί ν' ἀποκτήσω τό θησαυρό. Πού θά μπορούσα ὅμως νά βρῶ τά χρήματα γιά νά κάνω ἓνα τόσο μακρινό καί πολυέξοδο ταξίδι; Νά ὅμως πού ὁ Μάρκο, ὁ καλός παιδικός μου φίλος, μέ λυπήθηκε καί παραμερίζοντας τήν τσιγκουνιά του ἀποφάσισε νά μέ βοηθήσει. Αὐτός μοῦ ἔδωσε πλούσια τά μέσα γιά νά πραγματοποιήσω τό μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου. Ξεκινήσαμε, λοιπόν, ἐγώ, ἡ Ζίν, ὁ Μάρκο καί δύο πιλότοι. Φτάσαμε μέ ἀτμόπλοιο στό πιό κοντινό λιμάνι τῆς Ἀφρικανικῆς Ζούγκλας, πού ἀναφερόταν στό χαρτί. Στό ἴδιο ἀτμόπλοιο φορτώσαμε κι ἓνα μεγάλο ἐλικόπτερο. Ἀπό κεῖ, ὁ Μάρκο, πού βιαζόταν νά γυρίσει στήν Ἀμερική, μᾶς εὐχήθηκε καλή ἐπιτυχία κι ἔφυγε. "Ἐτσι, τήν ἄλλη μέρα, φορτώσαμε στό ἐλικόπτερο ἓνα μεγάλο κιβώτιο πού εἶχαμε ἐτοιμάσει μέ ὅλα τά χρειώδη καί τό σχεδιάγραμμα. Τό ἐλικόπτερο κυβερνοῦσαν οἱ δύο

— Μπορεῖς νά μοῦ ἐξηγήσεις γιατί εἶσαι βέβαιος πῶς ἡ Ζίν σέ ἀγαπάει;

Ἐμπειροί πιλότοι πού εἶχε προσλάβει καί πληρώσει ὁ Μάρκο. Καί τήν περᾶσμένη σεληνοφώτιστη νύχτα φτάσαμε ἐδῶ, στό σημεῖο πού ὅπως εἶχαμε μάθει, βρισκόταν ἡ σπηλιά σου.

Μ' αὐτά τά λόγια τελειώνει τή διήγησή του ὁ Στέφαν.

Ὁ Ταρζάν, πού σ' ὅλο τό διάστημα τόν ἄκουγε προσεχτικά, τοῦ κάνει τώρα μιᾶ ἐρώτηση:

— Μπορεῖς νά μοῦ ἐξηγήσεις, γιατί εἶσαι βέβαιος πῶς ἡ Ζίν σέ ἀγαπάει;

— Ἐχω πολλούς λόγους.

Κι οί δύο άντρες, μάχοντάς, ξεμαρκάινουν πολύ άπ' τή σπηλιά.

τ' αποκρίνεται ὁ νέος. Μά ὁ τοῦ σοβαρός εἶναι αὐτός: Ἡ Ζίν ἦταν ἄλλοτε ἄρραβωνιασμένη μέ τό Μάρκο, τόν παιδικό μου φίλο, πού τήν ὑπεραγαποῦσε. Τόν ἄφησε ὁμως γιά χάρη μου, ἀλλάζοντας τήν πλούσια Ζωή πού θά ἔκανε μαζί του, μέ τή φτωχική καί στερημένη πού θά μπορούσα νά τῆς προσφέρω ἐγώ... Μά ὁ Μάρκο, σάν πολιτισμένος ἄνθρωπος πού ἦταν, δέ μίσησε οὔτε τήν ἄπιστη μνηστή του, οὔτε ἐμένα τό φίλο του. Δέχτηκε τό μοιραῖο μέ μεγάλη καρτερία καί συνέχισε νά εἶναι ἕνας καλός φίλος καί τῶν δυό μας.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ

Αὐτά εἶπε ὁ Στέφαν στόν Ταρζάν. Ὑστερα ξαναπέφτει στή βαριά μελαγχολία γιά τήν ἀνεξήγητη ἐξαφάνιση τῆς πολυαγαπημένης του Ζίν, καί γιά τήν κλοπή τοῦ σχεδιαγράμματος. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει συμπαθήσει τό νέο καί τοῦ ὑπόσχεται νά κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιά νά ξαναφέρει κοντά του τή Ζίν.

Νά, ὁμως!... Δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του, κι ἡ χαμένη νέα ξαναγυρίζει μονάχη στή σπηλιά.

— Βγῆκα νά πάρω λίγα ἀέ-

ρα, τοὺς λέει, μά παραπλανήθηκα στή Ζούγκλα... Ὑστερα γιατί δυσκολεύτηκα πολύ νά ξαναβρῶ τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὁ Ταρζάν ρίχνει στή Ζίν μιά ματιά γεμάτη δυσπιστία. Εἶναι βέβαιος πώς ἐκείνη ἔκοψε τό σχοινί γιά νά σκοτώσει τό Στέφαν. Κι ἀκόμα πώς αὐτή ἡ ἴδια ἄνοιξε τό κιβώτιο καί ἔκλεψε τό πολύτιμο σχεδιάγραμμα. Δέ λέει τίποτα. Θέλει νά παρακολουθήσει καλύτερα.

Ἔτσι σέ λίγο βγαίνει στό παρθένο δάσος, κόβει γλυκοὺς καρπούς κι οἱ τρεῖς μαζί, μέ τ' ἄλλα τρόφιμα πού βρίσκονται στό κιβώτιο, τρῶνε μέ μεγάλη ὄρεξη. Ὑστερα, καθένas χωριστά, ξαπλώνουν στό ἐσωτερικό τῆς σπηλιάς κι ἀποκοιμοῦνται.

Κατά τά μεσάνυχτα, ὁ Ταρζάν ξυπνάει... Νομίζει πώς ἄκουσε βήματα ἔξω ἀπ' τή σπηλιά.

Φροντίζει νά ξυπνήσει χωρίς θόρυβο τό Στέφαν· κι οἱ δυό μαζί βγαίνουν ἔξω.

Πρὶν δρασκελίσαι τ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς του, ὁ Ταρζάν ρίχνει μιά ματιά στό μέρος πού ἔχε πλαγιάσει ἡ Ζίν.

Ἡ νέα κοιμᾶται κουκουλωμένη μέχρι τό κεφάλι μέ τήν κουβέρτα της. Εἶναι φανερό

πώς ή ύγρασία τής σπηλιάς τήν ένοχλεί.

— Τί τρέχει, Ταρζάν; ρωτάει άγουροξυπνημένος ο Στέφαν.

— Νομίζω πως κάποιος τριγυρίζει έδω κοντά. Έλα μαζί μου νά ψάξουμε.

Κι οι δύο άντρες, ψάχνοντας, ξεμακραίνουν πολύ άπ' τή σπηλιά.

Ξαφνικά, ένας πυροβολισμός ακούγεται. Μιά σφαίρα σφυρίζει πάνω άπ' τά κεφάλια τους.

— Κάποιο φάντασμα ξέπεσε στή Ζούγκλα, μουρμουρίζει ο Ταρζάν. Μά τό Θεό μου, δέ θά γλιτώσει άπ' τά χέρια μου.

— Άνεξηγητο μυστήριο, ψιθυρίζει κι ο Στέφαν.

— Πρέπει όμως νά ξαναγυρίσουμε στή σπηλιά, ξαναλέει ο Ταρζάν. Ή Ζίν είναι μόνη. Δέν ξέρουμε τί μπορεί νά τής συμβεί.

Σέ λίγο, οι δύο άντρες βρίσκονται πάλι στό καταφύγιό τους.

Φανταστείτε όμως τήν κατάπληξη πού δοκιμάζουν, όταν ο Στέφαν άνασηκώνει τήν κουβέρτα γιά νά ξυπνήσει τήν άρραβωνιαστικιά του.

Ή Ζίν έχει πάλι γίνει άφαντη. Κάτω άπ' τήν κουβέρτα δέν υπάρχουν παρά ξερά χόρτα, μαζεμένα οέ σχήμα ανθρώπινου κορμιού.

Ο Ταρζάν χαμογελάει:

— Δέν υπάρχει λοιπόν άμφιβολία πως ή μνηστή σου πριν λίγο πυροβόλησε νά μάς σκοτώσει. Κανένas άλλος άνθρωπος δέ βρίσκεται ο' ολόκληρη τήν περιοχή.

Μά ο Στέφαν είναι ξεροκέφαλος:

— Όχι! Άδύνατο! Ή Ζίν μ' αγαπάει! Είναι άνίκανη νά μέ βλάψει!

Τήν ίδια στιγμή, ή τετραπέρατη Βάτ μπαίνει άλαφιασμένη στή σπηλιά. Μέ τήν παράξενη γλώσσα της, κάτι λέει στόν Ταρζάν.

— Πάρε τ' όπλο σου κι άκολουθήσέ μας, λέει εκείνος στόν Στέφαν.

Έτοι, μπροστά ή μαϊμουδίτσα καί πίσω οι δύο άντρες, προχωρούν άρκετά μέσα στήν πυκνή βλάστηση καί στό σκοτάδι τής νύχτας. Τό φεγγάρι έχει κιόλας δύσει.

Τέλος, ή Βάτ τούς κατεβάζει σέ μία βαθιά χαράδρα. Φτάνουν τώρα μπροστά στό χορταριασμένο ένοιγμα μιās σπηλιάς.

Ή μαϊμού κάτι ξαναλέει στόν Ταρζάν.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας μπαίνει πρῶτος, μέ θάρρος, στή θεοσκοτεινή σπηλιά. Πίσω τόν άκολουθεί μέ τό ίδιο κουράγιο, ο Στέφαν. Καί τελευταία, κάπως φοβισμένη, ή Βάτ.

Ο άμερικανός ανάβει ένοήλεκτρικό φαναράκι.

— Τὴν ξέρεις αὐτὴ τῇ σπηλιᾷ; ρωτᾷ τὸν Ταρζάν.

— Ὁχι, τ' ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Πρῶτὴ φορὰ τῇ βλέπω. Πρῶτὴ φορὰ μπαίνω ἐδῶ μέσα.

Προχωροῦν προσεχτικὰ μερικά βήματα. Κανένα δὲ συναντοῦν. Γρήγορα, ὅμως, ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει: Τὸ μέρος πού βρίσκονται δέν εἶναι σπηλιά. Εἶναι μιά τεχνητὴ ὑπόγειο σήραγγα. Ἀπ' αὐτὲς πού πρὶν αἰῶνες ἔσκαβαν οἱ ἄγριες φυλές. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μετακινουῦνται ἀπ' τὸ ἓνα μέρος στ' ἄλλο, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ τοὺς κατασπαράξουν τ' ἄγρια θηρία.

Μὲ τὸ ἴδιο θάρρος, ὁ Ταρζάν προχωρεῖ στό βάθος. Ὁ Στέφαν κι ἡ Βάτ τὸν ακολουθοῦν πάντοτε.

Πάνω ἀπὸ τρεῖς ὥρες προχωροῦν ἔτσι, μέσα στὸν ἀτέλειωτο ὑπόγειο διάδρομο.

Τέλος, τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σήραγγας ἀρχίζει, σιγὰ σιγὰ, νὰ φωτίζεται.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ Ταμπού τῶν ἀνθρώπων-περμάγων, φωνάζει χαρούμενος ὁ Ταρζάν.

Καί σέ λίγο, ἀπὸ ἓνα χορταριασμένο πάλι ἄνοιγμα, βγαίνουν ἔξω, στήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Ἔχει πιά ξημερώσει. Ὁ ἥλιος λάμπει στήν κορφή τοῦ ἀντικρινοῦ γαλάζιου βουνοῦ.

Ὁ Ταρζάν κι ὁ Στέφαν ρίχνουν μιά ματιά γύρω τους. Βρίσκονται στήν ὄχθη μιᾶς ἐξωτικῆς λίμνης.

Κάτω, τὰ πόδια τους πατοῦν σ' ἀμέτρητα μικρά καὶ μεγάλα ἀκατέργαστα διαμάντια. Τόσα πολλά πού θά μπορούσε κανείς μ' αὐτά ν' ἀγοράσει τὸν κόσμον ὁλόκληρο.

Ἀπέναντί τους, καρφωμένα σέ πασσάλους, ἀντικρίζουν τρία κατάλευκα κρανία.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ Ταμπού τῶν ἀνθρωποφάγων, φωνάζει χαρούμενος ὁ Ταρζάν, δείχνοντας τίς τρεῖς νεκροκεφαλές. Ἡ Βάτ μᾶς ἔφερε ἐδῶ, Στέφαν, χωρὶς νὰ χρειαστοῦμε τὸ σχεδιάγραμμά σου.

— Τί σοῦ εἶπε λοιπόν ἡ Βάτ; ρώτησε ὁ ἀμερικανός.

— Πῶς δυὸ ἄνθρωποι, πρὶν ἀπὸ μᾶς, τρύπωσαν σ' αὐτὸ τὸν ὑπόγειο διάδρομο.

— Ποιοί;

Αὐτὴ τῇ φορὰ ὁ Ταρζάν δέν τοῦ ἀποκρίνεται. Μά χαμογελώντας, προσπαθεῖ ν' ἀλλάξει κουβέντα:

— Πάρε, λοιπόν, Στέφαν, ὅσα διαμάντια μπορείς νὰ σηκώσεις. Ἔτσι θά γίνεις πλούσιος κι εὐτυχισμένος. Μόνο

πρέπει νά κάνεις γρήγορα. Είναι πολύ επικίνδυνο νά πατάει κανείς τό ιερό Ταμπού μιᾶς ἄγριας φυλῆς.

Μά ὁ Στέφαν φαίνεται πολύ θλιμμένος. Οὐτ' ἓνα διαμάντι δέ σκύβει νά πάρει.

— Χωρίς τή Ζίν, ἀποκρίνεται, ὅλοι αὐτοί οἱ θησαυροί δέν ἔχουν γιά μένα καμιᾶ ἀξία. Μόνο ἂν ξαναβρῶ τήν ἀγαπημένη μου ἀρραβωνιαστικιά, τότε μόνο θά γυρίσω νά κοιτάξω τά διαμάντια πού πατοῦν τά πόδια μου.

ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ ΤΩΝ ΚΑΝΙΒΑΛΩΝ

Ξαφνικά, ἀκούγονται ποδοβολητά κι ἀλαλαγμοί ἀγρίων.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Στέφαν κι ἡ Βάτ τρυπώνουν γρήγορα καί κρύβονται σ' ἓνα πυκνό καί μεγάλο θάμνο πού βρίσκεται κοντά τους.

Ἔτσι, ἀσφαλισμένοι, παρακολουθοῦν ἀπό κεῖ νά δοῦν τί συμβαίνει.

Ὅχτώ ἀνθρωποφάγοι, τυλιγμένοι μέ δέρματα καί στολισμένοι μέ φτερά, φτάνουν σέ λίγο μπροστά στίς τρεῖς νεκροκεφαλές. Μαζί τους σέρνουν ἓνα γυμνό, λευκό ἄντρα.

Τό πρόσωπο καί τό σῶμα του εἶναι οἰκτρά παραμορφωμένα. Οἱ κανίβαλοι ἔχουν ζωγραφίσει πάνω του, παράξενα, πρωτόγονα καί πολύχρωμα σχέδια.

Εἶναι παλιό ἔθιμο τῶν ἀγρίων νά βάφουν καί νά διακομοῦν τούς λευκοὺς πού πρόκειται νά θυσιάσουν στούς αἰμοχαρεῖς θεοὺς τους.

Εἶναι φανερό πώς φέρνουν γιά θυσία τόν ἄγνωστο λευκό. Θά τόν ψήσουν, γιά νά φιλέψουν τοὺς θεοὺς μέ τήν κνίσσα του.

— Ποιός νά 'ναι αὐτός ὁ δυστυχισμένος; ρωτάει σιγά ὁ Στέφαν.

— Κάποιος πού παραβίασε τό ιερό Ταμπού τῶν ἀνθρωποφάγων, τ' ἀποκρίνεται ὁ Ταρζάν.

— Πρέπει νά τόν σώσουμε.

— Ὡσπου ν' ανάψουν τή φωτιά, ἔχουμε καιρό νά σκεφτοῦμε.

Οἱ κανίβαλοι ὅμως φαίνονται βιαστικοί. Μαζεύουν γρήγορα γρήγορα ξύλα κι ἀνάβουν φωτιά. Τώρα, εἶναι ἔτοιμοι νά πετάξουν πάνω σ' αὐτή τό θύμα τους.

Ὁ Ταρζάν σφίγγει στό δεξιό χέρι τή λαβή τοῦ μαχαριοῦ του. Εἶναι ἔτοιμος νά πεταχτεῖ ἀπ' τό θάμνο καί χτυπώντας τοὺς ἄγριους νά σώσει τόν ἄγνωστο λευκό. Μά οἱ κανίβαλοι εἶναι πολλοί. Δύσκολα θά τά 'βγαζε πέρα μαζί τους. Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας διστάζει.

— Ρίξε μιά μέ τ' ὄπλο σου, λέει στό Στέφαν. Ἴσως ἔτσι τρομάξουν καί φύγουν.

Ὁ ἀμερικανός σηκώνει τήν

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἑτοιμος νά ὁρμήσει, ἀλλά, ξαφνικά, ἀντηχεῖ ἓνας τρομερός πυροβολισμός.

κάνη τοῦ ὄπλου του καί μέσ στό θάμνο πού βρίσκεται τραβάει τή σκανδάλη. Τί παράξενο, ὅμως! Κρότος δέν ἀκούγεται.

Ἀνοίγει κι ἐξετάζει τό ἐπαναληπτικό ὄπλο του. Τό βρίσκει ἐντελῶς ἄδειο. Κάποιος ἔχει ἀφαιρέσει καί τίς εἴκοσι τέσσερες σφαῖρες του.

Τήν ἴδια στιγμή, οἱ κανίβαλοι ἔχουν σηκώσει στά χέρια τό λευκό. Ἀλαλάζοντας, προχωροῦν νά τόν ρίξουν στίς φλόγες!

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἑτοιμος νά χυθεῖ πάνω τους. Δέν προ-

φταίνει ὅμως!

Ξαφνικά, ἓνας τρομερός πυροβολισμός ἀντηχεῖ. Κάποιος ἀπ' τοὺς ἄγριους πού κρατοῦσαν τό λευκό, σωριάζεται κάτω νεκρός.

Οἱ ἄλλοι, πανικόβλητοι, πετοῦν τό θῦμα στή φωτιά καί τό βάζουν στά πόδια νά σωθοῦν.

Ὁ Ταρζάν κι ὁ Στέφαν ἔχουν ἀπομείνει ἄναυδοι. Δέν ξέρουν πῶς νά ἐξηγήσουν τό μυστήριο.

Ἡ Βάτ, βλέποντας τοὺς κανίβαλους νά τρέχουν, στριγγλίζει χαρούμενα!

Τὴν ἴδια στιγμή, γρήγορα βήματα ἀκούγονται πλάι τους. Καί κατάπληκτοι βλέπουν τὴ Ζίν νὰ τρέχει. Φτάνει στὴ φωτιά καί τραβώντας ἀπ' τὰ πόδια τὸν ἄγνωστο λευκό, τὸν βγάζει ἔξω ἀπ' τίς φλόγες.

Τρελός ἀπὸ χαρὰ ὁ Στέφαν βγαίνει ἀπ' τὸ θάμνο καί τρέχει ν' ἀγκαλιάσει τὴν ἀγαπημένη του.

— Ζίν, ἐσύ; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ὁ Ταρζάν σκύβει τώρα πάνω στοῦ παραμορφωμένο θῦμα πού οὐρλιάζει ὑπὸ φριχτούς πόνους. Μὲ συμπόνια, ρίχνει μιὰ ματιά στὰ ἐγκαύματα τοῦ κορμιοῦ του. Μά γρήγορα καταλαβαίνει πῶς εἶναι πολὺ σοβαρά. Καμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ἔχει.

Πραγματικά, σὲ λίγες στιγμές ὁ ἄγνωστος λευκός ξεψυχάει ψιθυρίζοντας:

— Συγχωρέστε με!

Ἡ Ζίν δακρύζει.

— Καημένο παιδί, λέει στοῦ νεκροῦ. Ἔκανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ σὲ σώσω. Μά ἡ Θεία Δίκη θέλησε νὰ τιμωρηθεῖς.

Η ΖΙΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ

Τρελός ἀπὸ περιέργεια ὁ Στέφαν ζητάει ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του νὰ τοῦ ἐξηγήσει πῶς ἔφτασε ὡς ἐκεῖ.

Κι ἡ Ζίν ἀρχίζει νὰ τοῦ λέει:

— Θυμᾶσαι τὴν πρώτη νύχτα πού ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὴ

Ὁ ἄγνωστος λευκός ξεψυχάει ψιθυρίζοντας: — Συγχωρέστε με!

σπηλιά; Ψέματα σὰς εἶπα τότε πῶς παραπλανήθηκα στὴ Ζούγκλα. Εἶχα λόγους νὰ φοβᾶμαι πῶς κάποιος θὰ μπορούσε ν' ανοίξει τὸ κιβώτιό μας καί νὰ κλέψει τὸ σχεδιάγραμμα γιὰ τὸ Ταμπού μέ τούς ἀτίμητους θησαυροὺς.

— Ποιός; ρωτάει μ' ἀγωνία ὁ Στέφαν.

Σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκουσε ἡ νέα, συνεχίζει:

— Ἐφυγα, λοιπόν, γιὰ νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸ κιβώτιο. Ἦθελα νὰ προλάβω καί νὰ πάρω ἐγὼ τὸ πολύτιμο χαρτί.

— Γιατί δέ μοῦ τὸ ἔλεγες νὰ ῥθω κι ἐγὼ μαζί σου; Ἐναρωτάει ὁ Ἀμερικανός.

Καί πάλι, σὰν νὰ μὴν τὸν ἀκουσε ἡ Ζίν, συνεχίζει:

— Μά μόλις ἔφτασα στοῦ μέρος πού εἶχε πέσει μέ τ' ἀλεξίπτωτο τὸ κιβώτιο, τὸ βρήκα ἀνοιγμένο. Τὸ σχεδιάγραμμα ἔλειπε.

— Πῶς τὸ κατάλαβες;

— Βρήκα ἐκεῖ καί τὸν κλέφτη, πού τὸ κρατοῦσε στὰ χέ-

"Τότερα μπήκαμε στο άνοιγμα ενός ατέλειωτου υπόγειου διαδρόμου.

ρια του.

— Τόν κλέφτη! κάνει κατάπληκτος ο Στέφαν. Πές μας, λοιπόν, ποιος ήταν!

Ο Ταρζάν χαμογελάει:

— Πολύ ανυπόμονος είσαι, Στέφαν. Περίμενε και θά τά μάθεις όλα με τη σειρά τους.

Η Ζίν εξακολουθεί:

— Γιά νά ξεγελάσω τόν κλέφτη, τοῦ εἶπα πώς δέχομαι νά γίνω συντρόφισσά του καί νά μοιραστώ μαζί του τό θησαυρό. Τόν ἄφησα λοιπόν ἐκεῖ καί γύρισα στή σπηλιά νά πάρω τό ὄπλο μου, μέ τήν υπόσχεση πώς τά μεσάνυχτα θά ξαναγυρίσω πάλι κοντά

του. "Ετσι θά ξεκινούσαμε γιά τό Ταμπού... Σέ σᾶς δέν εἶπα τίποτα. Μόνο σάν εἶδα πώς τή νύχτα ἀποκοιμηθήκατε, σηκώθηκα. "Εβγαλα ἀπ' τό ὄπλο σου, Στέφαν, τίς σφαῖρες κι ἔβαλα λίγα ξερὰ χόρτα κάτω ἀπ' τήν κουβέρτα μου. "Ετσι θά φαινόταν πώς κοιμόμουν κουκουλωμένη. "Υστερα, βγῆκα σιγά σιγά ἀπ' τή σπηλιά.

— Γιατί ἔβγαλες τίς σφαῖρες ἀπ' τό ὄπλο μου; τή ρωτάει ὁ Στέφαν.

— Αὐτό δέν μπορῶ νά στοῦ πῶ, τ' ἀποκρίνεται ἡ νέα.

Καί συνεχίζει:

— Φαίνεται όμως πώς κάποιος από σας, άκουσε τή βήματά μου καί βγήκατε άπ' τή σπηλιά ψάχνοντας. "Ετσι, σέ μιά στιγμή, έριξα έναν πυροβολισμό στόν άέρα. Λευτερώθηκα τότε από σας, μά κάποιιο μικρό ζώο ένιωθα νά παρακολουθεϊ τή βήματά μου. Σέ λίγο έφτασα στό μέρος πού 'χε πέσει τό κιβώτιο... Βρήκα τόν κλέφτη καί μέ οδηγό τό σχεδιάγραμμα πού κρατούσε, φτάσαμε σέ μιά βαθιά χαράδρα. "Υστερα μπήκαμε στό άνοιγμα ενός άτέλειωτου υπόγειου διαδρόμου. Καί σέ λίγες ώρες βγήκαμε έδω, στήν όχθη τής λίμνης, μέ τό ταμπού καί τούς θησαυρούς. Μά ο κλέφτης θαμπώθηκε τόσο πολύ άπ' τή διαμάντια πού αντίκρισε, ώστε προχώρησε περισσότερο από ό,τι έπρεπε στό Ταμπού. Ξαφνικά, τότε, ξεπετάχτηκαν μπροστά του οί άνθρωποφάγοι. Καί πριν προλάβω νά κάνω τίποτα γι' αυτόν, τόν άρπαξαν στά χέρια καί χάθηκαν άπ' τή μάτια μου. Τότε πήρα τήν άπόφαση νά κρυφτώ σ' αυτόν έκεϊ τό μεγάλο καί πυκνό θάμνο τής όχθης. "Επρεπε νά περιμένω γιά νά δώ τί θά συμβεί. Γιατί είχα κάποτε διαβάσει πώς οί κανίβαλοι, άφοϋ έτοιμάσουν καί παραμορφώσουν μέ διάφορα σχέδια τό πρόσωπο καί τό κορμί του θύματος, τό φέρνουν γιά νά γί-

νει ή θυσία, ακριβώς στό μέρος πού βρίσκεται τό Ταμπού... Νά όμως πού σέ λίγο άκουσα βήματα καί κρυμμένη καθώς ήμουν σας είδα νά φτάνετε έκεϊ, μαζί μέ τή μαϊμουδίτσα, πού σίγουρα εκείνη θά μέ είχε παρακολουθήσει. Μά πριν σκεφτώ κι άποφασίσω αν έπρεπε νά βγώ καί νά παρουσιάστω μπροστά σας, είδα τούς άνθρωποφάγους πού 'φερναν άλαλάζοντας καί παραμορφωμένο τόν κλέφτη. Τά παρακάτω τά είδατε καί τά ξέρετε... Δέν είναι ανάγκη νά σας τά πω.

— Δέν κατάλαβα τίποτα! φωνάζει ο Στέφαν. Τό μυστή-

— Τά παρακάτω τά είδατε καί τά ξέρετε...

Μά ή νέα τραβά τό περίστροφο καί
τ' άκουμπάει στήν καρδιά της.

ριο γιά μένα, γίνηκε άκόμα
πιό μυστήριο!...

Καί δείχνοντας τό νεκρό
πού βρίσκεται μπροστά τους,
τήν παρακαλεί :

— Πές μου, Ζίν, ποιός εί-
ναι αυτός ό άνθρωπος πού
'κλεψε τό σχεδιάγραμμα; Πές
μου, πώς μπόρεσε κι έφτασε
έδω στή Ζούγκλα;

Κι έπειδή ή νέα δέν του ά-
ποκρίνεται, άναλαμβάνει ό
Ταρζάν νά του έξηγήσει :

— Ό άνθρωπος αυτός έ-
φτασ' έδω μέ τό ίδιο έλικό-
πτερο πού ταξιδέψατε κι έ-
σείς. "Αν τώρα επιμένεις νά
μάθεις ποιός είναι, δέν έχεις

παρά νά καθαρίσεις μέ νερό
τής λίμνης τό παραμορφωμέ-
νο άπ' τίς μπογιές πρόσωπό
του...

— "Οχι, μή, μή! φωνάζει
σάν τρελή ή Ζίν. Καί σέρνον-
τας τό πτώμα, τό ρίχνει πά-
λι στή φωτιά. Ό Στέφαν, έξω
φρενών, κάνει νά τό τραθή-
ξει έξω. Μά ή νέα τραβάει
τό περίστροφο καί τ' άκουμ-
πάει στήν καρδιά της :

— "Αν τ' άγγίξεις, του λέει,
θά σκοτωθώ.

"Ετσι, ό Στέφαν αφήνει τό
νεκρό πάνω στίς φλόγες. Κι
έκείνες δέν άργούν νά τόν
κάνουν στάχτη.

Τέλος, αποφασίζει κι ό
Ταρζάν νά μιλήσει :

— Γιά μένα, λέει στή Ζίν,
δέν υπάρχει πιά κανένα μυστή-
ριο σ' αυτή τήν τραγική ίστο-
ρία. "Ενα μόνο θέλω νά μου
έξηγήσεις: Γιατί όταν κατέβαι-
νες μέ τό σχοινί άπ' τ' άλεξί-
πτωτο, άπλωσες τό χέρι σου
στό σχοινί πού κρεμόταν ό
Στέφαν... Καί γιατί αυτό τό
σχοινί σέ λίγες στιγμές κό-
πηκε;

"Η νέα πρόθυμα τ' άποκρί-
νεται :

— Τό σχοινί πού κρεμόταν
ό άρραβωνιαστικός μου, ήταν
επίτηδες μισοκομμένο από
πρίν. Καί σέ μιά στιγμή πού
τό άκουσα νά τρίζει γιά νά
σπάσει, άπλωσα άσυναίσθητα
τό χέρι μου νά τό συγκρατή-
σω.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ὁ Στέφαν καί ἡ Ζίν διαλέγουν τώρα καί γεμίζουν ἓνα μεγάλο σάκο μέ τά μεγαλύτερα διαμάντια ἀπ' ὅσα βρίσκονται στήν ὄχθη τῆς ἐξωτερικῆς λίμνης.

Ὑστερα, ὅλοι μαζί παίρνουν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

— Μέ τό θησαυρό αὐτό μπορούμε ν' ἀγοράσουμε ὁλόκληρη τή Νέα Ὑόρκη, λέει ἡ Ζίν.

Μόνο ὁ Ταρζάν δέν πῆρε τίποτα μαζί του.

— Οἱ θησαυροί αὐτοί, μурμουρίζει, δέν ἔχουν γιά μένα καμιά σημασία. Θησαυρός ἀτίμητος δικός μου εἶναι ἡ Ζούγκλα καί μόνον αὐτή.

Ξαφνικά, ὅμως, κι ὅταν βρίσκονται στό μέσο τῆς ὑπόγειας στοᾶς, ποδοβολητά κι ἀλαλαγμοί ξανακούγονται πίσω τους. Ὁλόκληρη τώρα ἡ φυλή τῶν ἀνθρωποφάγων ἔχει μπεῖ στήν πρωτόγονη σήραγγα καί κυνηγάει τοὺς τρεῖς λευκοὺς. Θέλουν νά τοὺς τιμωρήσουν πού πάτησαν τό ἱερό Ταμπού καί σκότωσαν ἓνα δικό τους.

— Τρέξτε ὅσο μπορείτε! φωνάζει ὁ Ταρζάν. Οἱ ἄγριοι δέν πρέπει νά μᾶς προλάβουν ἐδῶ.

Μά ὁ Στέφαν κι ἡ Ζίν μέ δυσκολία σηκώνουν τό πολυτιμο σακί μέ τά διαμάντια. Τοὺς εἶναι δύσκολο νά τρέ-

ξουν.

Ὁ Ταρζάν τοὺς τό παίρνει καί τό πετάει χάμω. Ὑστερα τοὺς πιάνει ἀπ' τά χέρια κι ἀρχίζει νά τοὺς παρασύρει τρέχοντας σάν σίφουνες. Ἔτσι ξεφεύγουν ἀπό πάνω τους ὄχι μόνον οἱ κάσκες πού φορᾶνε, μά καί τά ὅπλα τους.

Ἡ τρελή αὐτή φυγή, τό τρελό κι ἀπεγνωσμένο τρέξιμο μέσα στό σκοτεινό καί στενό χῶρο τῆς σήραγγας, εἶναι κάτι ἀφάνταστα τρομακτικό.

Πότε σκοντάφτουν καί πέφτουν κάτω. Πότε χτυποῦν στ' ἀνώμαλα τοιχώματα, δεξιά κι ἀριστερά... Πότε γδέρνουν τά κεφάλια τους στά πιό χαμηλά σημεῖα τοῦ θόλου.

Μόνον ὁ Ταρζάν, πού τά μάτια του δαμάζουν τό σκοτάδι, δέν σκοντάφτει, οὔτε χτυπάει πουθενά... Τρέχει πάντα ἀκράτητος, παρασέρνοντας πίσω του τό Στέφαν καί τή Ζίν.

Ὅσο γιά τή Βάτ, πιό εὐκίνητη καθῶς εἶναι, ἔχει προχωρήσει πολύ μακριά. Ἴσως νά ἔχει βγεῖ κιόλας ἔξω στή χαράδρα.

Πίσω οἱ ἐξαγριωμένοι ἀνθρωποφάφοι τρέχουν κι ἀλαλάζουν κυνηγώντας τους. Ὁ κλεισμένος χῶρος δυναμώνει καί κάνει πιό ἀπαίσια τά οὐρλιαχτά τους.

Ξαφνικά, ὁ Ταρζάν σωριάζεται κάτω, παρασύροντας στήν πτώση του καί τοὺς δύο

Λευκούς.

Στά πόδια του έχει μπερδευτεί η Βάτ.

Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πετάγεται ἀμέσως ὀρθός. Μὲ φωνὴ πού ὁ θυμός τὴν πνίγει στό λαιμό του, τὴ ρωτᾷ:

— Τί τρέχει, Βάτ;

Ἡ τετραπέρατη μαϊμουδίτσα κάτι τοῦ λέει στὴ γλώσσα της.

Ο Ταρζάν συνεχίζει τὸ δρόμο του, πιό γρήγορα τώρα.

Τέλος, φτάνουν στὴν ἔξοδο τῆς σήραγγας.

— Σταθεῖτε, λέει στό Στέφαν καὶ στὴ Ζίν. Κάποιος κίν-

δυνος παραμονεύει ἔξω στὴ χαράδρα. Πρέπει νά βγῶ πρῶτος ἐγώ.

Κι ἀμέσως προχωρεῖ γιὰ νά περάσει ἀπὸ τ' ἄνοιγμα, σφίγγοντας στό δεξιὸ χέρι τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του.

Δέν προφταίνει ὅμως νά βγεῖ ἔξω στὸν ἐλεύθερο ἀέρα. Ἕνα ἀπαίσιο μουγκρητὸ ἀκούγεται. Ὁ Ταρζάν χύνεται ἀκράτητος καὶ καρφώνει τὸ μαχαίρι του στά στήθια μιᾶς τεράστιας, μαύρης ἀρκούδας.

Τὸ θηρίο μουγκρίζει τώρα σπαραχτικά. Πληγωμένο θανάσιμα καθὼς εἶναι, σηκώνε-

Ὁ Ταρζάν καρφώνει τὸ μαχαίρι του στά στήθια τῆς ἀρκούδας.

ται στά πισινά του ποδάρια. Χυμώντας ύστερα αγκαλιάζει μέ τά μπροστινά του τόν Ταρζάν. Τόν σφίγγει μ' αφάνταστη δύναμη καί λύσσα. Ο λευκός γίγαντας νιώθει τά κόκαλά του νά τρίζουν. Βογκάει σάν λιοντάρι πού τό 'χει πατήσει έλέφαντας. Νιώθει τό σκοτάδι του θανάτου νά σκεπάζει τά μάτια του.

Ο Στέφαν κι ή Ζίν παρακολουθοῦν τήν τραγωδία σάν χαμένοι...

Μά ή Βάτ δέ χάνει ποτέ τήν ψυχραιμία της.

Μ' ένα πήδημα βρίσκεται στό κεφάλι τής γιγαντόσωμης μαύρης άρκούδας. Μέ ασύλληπτη ύστερα γρηγοράδα χώνει τά δυό της μπροστινά ποδάρια στή αυτιά της. "Όσο πιό βαθιά μπορεί. Κι αρχίζει νά τά κουνάει γαργαλώντας τη.

Η άρκούδα γιά μιά στιγμή τινάζει τό κεφάλι της. Θέλει ν' άπαλλαγει. Μά βλέποντας πώς δέν τά καταφέρνει, παρτάει τόν Ταρζάν. Ψάχνει νά βρει καί νά σπαράξει μέ τά νύχια της τό ένοχλητικό ζώο.

Ο βασιλιάς τής Ζούγκλας βρίσκει τώρα τήν εύκαιρία: Καρφώνει μέ δύναμη κάμποσες φορές τό φονικό μαχαίρι του στή μαλλιαρή κοιλιά της.

— Πάμε, φωνάζει ό Ταρζάν, στούς δυό νέους.

Οί άλαλαγμοί τών άνθρω-

— Πάμε, φωνάζει ό Ταρζάν στούς δυό νέους.

ποφάγων άκούγονται τώρα πολύ πιό δυνατά. Έχουν πλησιάσει.

Αρχίζουν νά τρέχουν πάλι. Σέ λίγο, όλοι μαζί, φτάνουν καί μπαίνουν στή σπηλιά. Ο Ταρζάν κλείνει τ' άνοιγμα της μέ τή βαριά, ξυλένια άμπάρα.

Μόνο ή Βάτ μένει έξω. Καί τρέχοντας, χάνεται πίσω άπ' τίς πυκνές φυλλωσιές τής παρθένας Ζούγκλας.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Μά κι οί άνθρωποφάγοι δέν άργοῦν νά βγοῦν στή χαρά-

Περιμένουν τό σύνθημα τοῦ ἀρχηγοῦ, γιά νά τοῦς ρίξουν στίς φλόγες.

δρα. Ἀπό κεῖ, ἀκολουθώντας τά ἴχνη τῶν τριῶν λευκῶν, φτάνουν στή σπηλιά τους.

Μαζεμένοι ἀπέξω ἀρχίζουν νά οὐρλιάζουν ἀπαίσια. Διψοῦν γιά ἐκδίκηση καί αἷμα. Ἔτσι, σέ λίγο, χτυπώντας ὅλοι μαζί, καταφέρνουν νά σπάσουν τήν ἀμπάρα τῆς σπηλιᾶς. Πιάνουν αἰχμάλωτους τόν Ταρζάν, τό Στέφαν καί τή Ζίν. Τοῦς δένουν χεροπόδαρα, μαζεύουν ξύλα, ἀνάβουν μιά τεράστια φωτιά κι ἀρχίζουν ἀλαλάζοντας νά χορεύ-

ουν γύρω τους. Περιμένουν τόν ἀρχηγό πού θά τοῦς δώσει τό σύνθημα γιά νά τοῦς ρίξουν στίς φλόγες καί νά τοῦς ψήσουν.

Μά δέν προφταίνουν νά χαροῦν τή νίκη τους.

Ξαφνικά, βαρύ ποδοβολητό ἀκούγεται νά πλησιάζει. Οἱ κανίβαλοι σταματοῦν τίς φωνές καί τοῦς χορούς. Σέ λίγες στιγμές, μιά ἀγέλη ἀπό ἐλέφαντες, μ' ἐπικεφαλῆς τό γιγαντόσωμο Σόμ, παρουσιάζεται. Ἡ Βάτ, καθισμένη πάνω στό τεράστιο κεφάλι τοῦ Σόμ, κάνει κωμικές χειρονομίες καί στριγγλίζει πανηγυρικά.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι σαστίζουν. Πολλοί ἀπ' αὐτοῦς γυρίζουν νά φύγουν.

Μά οἱ ἐλέφαντες δέν τοῦς ἀφήνουν καιρό. Πέφτουν μέ λύσσα πάνω τους. Τοῦς ποδοπατοῦν. Τά χοντρά πόδια τους μοιάζουν σάν δάσος ἀπό κορμούς δέντρων πού κινοῦνται.

Ὁ Ταρζάν ξεφωνίζει χαρούμενος. Ὁ Στέφαν νιώθει τό αἷμα του νά παγώνει μπροστά στό τρομαχτικό μεγαλεῖο τῆς στιγμῆς αὐτῆς. Ἡ Ζίν, δεμένη καθῶς εἶναι, γέρνει τό ξανθό κεφαλάκι της μισολιπόθυμη. Ὅσοι ἀνθρωποφάγοι προφταίνουν νά σωθοῦν, τρέχουν πανικόβλητοι. Φτάνουν στή χαράδρα. Μπαίνουν στόν ὑπόγειο διάδρομο καί φεύγουν γιά τήν παράξενη χώρα τους

μέ τό ιερό Ταμπού.

Οἱ ἐλέφαντες ἔχουν κάνει ὅ,τι ἔπρεπε. Γυρίζουν γιά νά φύγουν. Ἡ Βάτ πηδάει χαρούμενη ἀπ' τό κεφάλι τοῦ Σόμ. Πλησιάζει τόν Ταρζάν καί μασουλώντας κόβει τά σχοινιά πού τόν κρατοῦν δεμένο.

Ἔτσι, ἐκεῖνος πετιέται ὀρθός. Μέ τό μαχαίρι του λευτερώνει ἀπ' τά δεσμά καί τούς ἄλλους δύο.

Οἱ ἐλέφαντες ἔχουν πιά φύγει. Μόνον ὁ Σόμ μένει ἀκόμα ἐκεῖ.

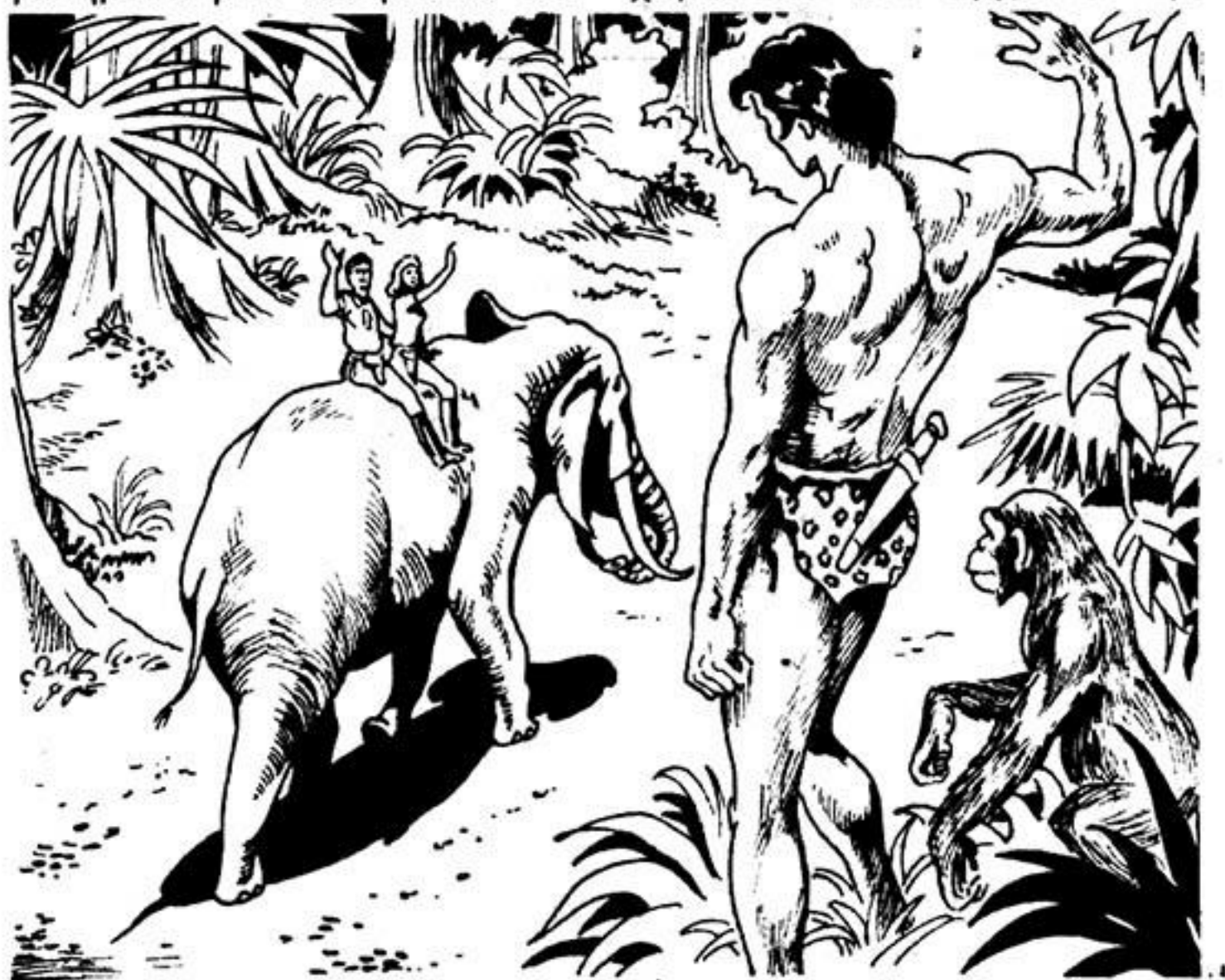
Ὁ Ταρζάν λέει στό Στέφαν καί στή Ζίν :

— Ἀνεβεῖτε τώρα στόν ἀγαπημένο μου ἐλέφαντα. Θά

σας βγάλει ἀσφαλισμένους ἔξω ἀπ' τήν ἐπικίνδυνη περιοχή τῆς Ζούγκλας. Γυρίστε στήν πατρίδα σας. Ποτέ μή σκεφτεῖτε νά ξανάρθετε ἐδῶ γιά τούς θησαυρούς. Οἱ ἄγριοι θά γεμίσουν τώρα μέ πέτρες καί χῶματα τόν ὑπόγειο διάδρομο. Θά ἔναι ἀδύνατο πιά νά ξαναπεράσετε. Ὑστερα, τί σας χρειάζονται τά πλούτη; Ἀφοῦ ἔχετε στίς καρδιές ἀτίμητο θησαυρό τήν ἀγάπη σας.

Ὁ Στέφαν κι ἡ Ζίν χαμηλώνουν θλιμμένα τά κεφάλια τους.

Ὑστερα, μέ τή βοήθεια τοῦ Ταρζάν, σκαρφαλώνουν στή ράχη τοῦ ἐλέφαντα Σόμ. Εὐχαριστοῦν τόν ἄρχοντα τῆς

Σέ λίγο, ὁ μεγαλόσωμος ἐλέφαντας ξεκινάει ἀργά.

Ζούγκλας, τόν χαιρετοῦν κι εἶναι ἔτοιμοι νά ξεκινήσουν.

Ξαφνικά, ὁ Στέφαν βγάζει μιὰ τρομαγμένη φωνή :

— "Α! ...

Τά μάτια του πέφτουν σ' ἕναν ἀπ' τούς σκοτωμένους ἀγρίους πού ἔχουν τσαλαπατηθεῖ κάτω ἀπ' τὰ ποδάρια τῶν ἐλεφάντων.

Ὁ κανίβαλος αὐτός φοράει εὐρωπαϊκό σακάκι. Σίγουρα θά τό πήρε ἀπ' τόν παραμορφωμένο λευκό πού εἶχαν ρίξει στή φωτιά.

— Αὐτό εἶναι τοῦ Μάρκο, φωνάζει σάν τρελός.

Ἡ Ζίν χαμηλώνει τά μάτια της καί δέν ἀποκρίνεται ἀμέσως.

Μόνο ὕστερ' ἀπό λίγο ψιθυρίζει :

— Ναί. Ὁ Μάρκο ἦταν ἐκεῖνος πού χάραξε τό σχοινί πού κατέβαινες γιά νά κοπεῖ καί νά σκοτωθεῖς. Ὁ Μάρκο ἦταν ἐκεῖνος πού μᾶς ξεγέλασε πώς θά φύγει μόλις φτάσαμε στό λιμάνι. Κι ὅμως, κρύφτηκε στό μεγάλο κιβώτιο πού οἱ πιλότοι του ρίξαν μέ τ' ἄλεξιπτωτο. Ὁ Μάρκο ἦταν ἐκεῖνος πού θέλησε νά σ' ἐμποδίσει ν' ἀποκτήσεις τούς θησαυρούς τοῦ Ταμπού. Ὁ Μάρκο ἦταν ὁ παραμορφωμένος λευκός πού κᾶηκε στίς φλόγες.

Κρύος ἰδρώτας λούζει τό πρόσωπο τοῦ Στέφαν.

— Κι ἐσύ, πώς τά ξέρεις αὐτά; τή ρωτάει.

— Ὄταν εἶδα τό σχοινί πού κρεμάστηκες νά εἶναι χαραγμένο, τά κατάλαβα ὅλα, τ' ἀποκρίνεται.

Σέ λίγο, ὁ γιγαντόσωμος ἐλέφαντας ξεκινάει ἀργά, παίρνοντας τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Μόνος τώρα ὁ Ταρζάν στέκεται γιά λίγο βαθιά συλλογισμένος. Ὑστερα, σκύβει πάνω στό πῶμα τοῦ νεκροῦ κανίβαλου πού φοράει τό σακάκι τοῦ Μάρκο. Τραβάει ἀπ' τήν τσέπη του τό πολυτιμὸ σχεδιάγραμμα... Τό πετάει μέ περιφρόνηση στή φωτιά πού καίει ἀκόμα.

Τήν ἴδια στιγμή, λίγο πιό πέρα, ἡ Ζίν λέει στό Στέφαν, καθώς προχωροῦν πάνω στή ράχη τοῦ Σόμ :

— Ἐκανα ὅ,τι μπορούσα γιά νά μή ῥθεις ἀντιμέτωπος μέ τό Μάρκο. Δέν ἤθελα γιά χάρη δική μου νά χτυπηθεῖς μέ τόν παιδικό σου φίλο... Νά, γι' αὐτό δέ σέ εἰδοποίησα τήν πρώτη φορά πού ἔφυγα ἀπ' τή σπηλιά... Καί γιά τόν ἴδιο λόγο ἔβγαλα τίς σφαῖρες τοῦ ὅπλου σου τή δεύτερη φορά πού ἔφυγα γιά νά τόν ξεγελάσω καί νά μάθω ποῦ βρίσκεται τό Ταμπού μέ τά πολυτίμα διαμάντια.

— Κρίμα, μурμουρίζει ὁ Στέφαν. Κι ἐγώ πίστευα πώς ὁ Μάρκο ἦταν καλός καί πιστός μου φίλος...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΧΕΤΑΙ
Ο ΓΚΑΟΥΡ

Ο μελαψός γίγαντας

Λίγα λόγια
για τό τεύχος
No 2 τῆς σειρᾶς
ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ

Μιά καινούρια
περιπέτεια, γεμάτη
ἄγρια ὁμορφιά:
«ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ»

Θά σᾶς συναρπάσει
μέ τήν πλοκή της!

Μιά ἀπό τίς εἰκόνες
τοῦ τεύχους No 2.

Ο Ταρζάν πάλεψε μέ τό γορίλα
δύο ὁλόκληρες ὥρες.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

**‘Η σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ’ τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ — Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276